

کلمات مبارکہ مکسوزہ

کلمات مبارکه مکنونه فارسی

کلمات مبارکه مکنونه فارسی

مشمول بر ۸۲ فقره

از صفحه ۲ تا صفحه ۵۲

کلمات مبارکه مکنونه عربی

مشمول بر ۷۱ فقره

از صفحه ۵۴ تا صفحه ۸۰

بنام کوننده توانا

(۱)

ای صاحبان هوش و گوش
اول سروش دوست اینست *

﴿ای بلبل معنوی﴾

جز در گُلْبُن معانی جای مگزین و ای هدهد
سلیمان عشق جز در سبای جانان وطن مگیر و ای
عَنقَای بقا جز در قاف وفا محلّ پذیر * اینست
مکان تو اگر بلامکان پیر جان برپری و آهنگ مقام
خود رایگان نمائی *

﴿ای پسر روح﴾

هر طیری را نظر بر آشیان است و هر بلبلی را مقصود جمال گل مگر طيور افنده عباد که بتراب فانی قانع شده از آشیان باقی دور مانده اند و به گلهای بُعد توجه نموده از گلهای قرب محروم گشته اند * زهی حیرت و حسرت و افسوس و دریغ که بابریقی از امواج رفیق اعلی گذشته اند و از افق ابهی دور مانده اند *

﴿ای دوست﴾

در روضه قلب جز گل عشق مکار و از ذیل بلبل حبّ و شوق دست مدار * مصاحبت ابرار را

(۷۰) يَا ابْنَ مَنْ قَامَ بِذَاتِهِ فِي مَلَكُوتِ نَفْسِهِ

إِعْلَمْ بِأَنِّي قَدْ أَرْسَلْتُ إِلَيْكَ رَوَائِحَ الْقُدُسِ كُلِّهَا وَ
أَتَمَّمْتُ الْقَوْلَ عَلَيْكَ وَ أَكْمَلْتُ النِّعْمَةَ بِكَ وَ
رَضِيتُ لَكَ مَا رَضِيتُ لِنَفْسِي فَارْضَ عَنِّي ثُمَّ
اشْكُرْ لِي .

(۷۱) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أُكْتُبُ كُلَّ مَا أَلْقَيْنَاكَ مِنْ مِدَادِ النُّورِ عَلَى لَوْحِ
الرُّوحِ وَإِنْ لَنْ تَقْدِرَ عَلَى ذَلِكَ فَاجْعَلِ الْمِدَادَ مِنْ
جَوْهَرِ الْفُؤَادِ وَإِنْ لَنْ تَسْتَطِيعَ فَاكْتُبْ مِنَ الْمِدَادِ
الْأَحْمَرِ الَّذِي سُفِكَ فِي سَبِيلِي إِنَّهُ أَحْلَى عِنْدِي
عَنْ كُلِّ شَيْءٍ لِيَشِيتَ نُورُهُ إِلَى الْأَبَدِ .

أَنْ تَكُونُوا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ بِحَيْثُ تَمْشُونَ عَلَى رِجْلِ
وَاحِدَةٍ وَتَأْكُلُونَ مِنْ فَمٍ وَاحِدٍ وَتَسْكُنُونَ فِي أَرْضٍ
وَاحِدَةٍ حَتَّى تَظْهَرَ مِنْ كَيْنُونَاتِكُمْ وَ أَعْمَالِكُمْ
وَأَفْعَالِكُمْ آيَاتُ التَّوْحِيدِ وَ جَوَاهِرُ التَّجْرِيدِ هَذَا
نُصْحِي عَلَيْكُمْ يَا مَلَأَ الْأَنْوَارِ فَانْتَصَحُوا مِنْهُ لِتَجِدُوا
ثَمَرَاتِ الْقُدْسِ مِنْ شَجَرِ عِزٍّ مَنِيعٍ .

(۶۹) يَا أَبْنَاءَ الرُّوحِ

أَنْتُمْ خَزَائِنِي لِأَنَّ فِيكُمْ كُنُوزَ لِّئَالِي أَسْرَارِي وَ
جَوَاهِرُ عِلْمِي فَاحْفَظُوهَا لِئَلَّا يَطَّلَعَ عَلَيْهَا أَعْيَارُ
عِبَادِي وَأَشْرَارُ خَلْقِي .

غنیمت دان و از مرافقت اشرار دست و دل هر دو
بردار *

(۴)

﴿ای پسر انصاف﴾

کدام عاشق جز در وطن معشوق محلّ گیرد و کدام
طالب که بی مطلوب راحت جوید ؟ عاشق صادق
را حیات در وصال است و موت در فراق *
صدرشان از صبر خالی و قلوبشان از اضطبار
مقدّس از صد هزار جان درگذرند و بکوی جانان
شتابند *

(۶۶) يَا أَبْنَاءَ الْهُيُوتِ فِي الْغَيْبِ

سَتَمْنَعُونَ عَنْ حُبِّي وَتَضْطَرِبُ النُّفُوسُ مِنْ ذِكْرِي
لِأَنَّ الْعُقُولَ لَنْ تُطِيقَنِي وَالْقُلُوبَ لَنْ تَسَعَنِي .

(۶۷) يَا ابْنَ الْجَمَالِ

وَرُوحِي وَعِنَايَتِي ثُمَّ رَحْمَتِي وَجَمَالِي كُلُّ مَا نَزَّلْتُ
عَلَيْكَ مِنْ لِسَانِ الْقُدْرَةِ وَكَتَبْتُهُ بِقَلَمِ الْقُوَّةِ قَدْ نَزَّلْنَاهُ
عَلَى قَدْرِكَ وَلَحْنِكَ لَا عَلَى شَأْنِي وَلَحْنِي .

(۶۸) يَا أَبْنَاءَ الْإِنْسَانِ

هَلْ عَرَفْتُمْ لِمَ خَلَقْنَاكُمْ مِنْ تُرَابٍ وَاحِدٍ ؟ لِئَلَّا
يَفْتَخِرُ أَحَدٌ عَلَى أَحَدٍ وَتَفَكَّرُوا فِي كُلِّ حِينٍ فِي
خَلْقِ أَنْفُسِكُمْ يَنْبَغِي كَمَا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ شَيْءٍ وَاحِدٍ

(۵)

﴿ای پسر خاک﴾

براستی میگویم غافلترین عباد کسی است که در
قول مجادله نماید و بر برادر خود تفوق جوید *
بگو ای برادران باعمال خود را بیارائید نه باقوال *

(۶)

﴿ای پسران ارض﴾

براستی بدانید قلبی که در آن شائبه حسد باقی
باشد البتّه بجبروت باقی من در نیاید و از ملکوت
تقدیس من روائح قدس نشنود *

الْحُجَبَاتِ وَالظُّنُونَاتِ ثُمَّ ادْخُلْ عَلَى الْبِسَاطِ
لِتَكُونَ قَابِلًا لِلْبَقَاءِ وَلَا تَقْأَ لِلْقَاءِ كَى لَا يَأْخُذَكَ
مَوْتُ وَلَا نُصَبٌ وَلَا لُغُوبٌ .

(۶۴) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَزَلَّيْتِي إِبداعی اَبْدَعْتُهَا لَكَ فَاجْعَلْهَا رِداءً لِهَيْكَلِكَ
وَ أَحَدَيْتِي إِحدائی اخْتَرَعْتُهَا لِأَجَلِكَ فَاجْعَلْهَا
قَمِيصَ نَفْسِكَ لِتَكُونَ مَشْرِقَ قِيُومِيَّتِي إِلَى الْأَبَدِ .

(۶۵) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

عَظَمْتِي عَظِيَّتِي إِلَيْكَ وَ كَبْرِيائِي رَحْمَتِي عَلَيْكَ وَ
مَا يَنْبَغِي لِنَفْسِي لَا يُدْرِكُهُ أَحَدٌ وَلَنْ تُحْصِيَهُ نَفْسٌ
قَدْ أَخَزَّنَتْهُ فِي خَزَائِنِ سِرِّي وَ كَنَّاظِرِ أَمْرِي تَلَطُّفًا
لِعِبَادِي وَ تَرْحُماً لِخَلْقِي .

(۷)

﴿ای پسر حُب﴾

از تو تا رفرف امتناع قرب و سدره ارتفاع عشق
قدمی فاصله قدم اول بردار و قدم دیگر بر عالم
قدم گذار و در سِرادق خلد وارد شو * پس بشنو
آنچه از قلم عزّزول یافت *

(۸)

﴿ای پسر عزّز﴾

در سیل قدس چالاک شو و بر افلاک آنس قدم
گذار قلب را بصیقل روح پاک کن و آهنگ
ساحت لولاک نما *

(۹)

﴿ای سایه نابود﴾

از مدارج ذلّ وهم بگذرد و بمعارج عزّیقین اندرا *
چشم حق بگشا تا جمال مبین بینی وَ تَبَارَكَ اللَّهُ
أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ گوئی *

(۱۰)

﴿ای پسر هوی﴾

براستی بشنو چشم فانی جمال باقی شناسد و دل
مرده جز بگل پژمرده مشغول نشود زیرا که هر قرینی
قرین خود را جوید و بجنس خود انس گیرد *

(۶۱) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

إِصْعَدْ إِلَى سَمَائِي لِكَيْ تَرَى وَصَالِي لِتَشْرَبَ مِنْ
زُلَّالٍ خَمْرٍ لَامِثَالٍ وَ كُوبٍ مَجْدٍ لَا زَوَالَ .

(۶۲) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

قَدْ مَضَى عَلَيْكَ أَيَّامٌ وَ اشْتَغَلْتَ فِيهَا بِمَا تَهْوَى بِهِ
نَفْسُكَ مِنَ الظُّنُونِ وَ الْأَوْهَامِ إِلَى مَتَى تَكُونُ رَاقِدًا
عَلَى بِسَاطِطِكَ ارْفَعْ رَأْسَكَ عَنِ النَّوْمِ إِنَّ الشَّمْسَ
ارْتَفَعَتْ فِي وَسْطِ الزَّوَالِ لَعَلَّ تُشْرِقُ عَلَيْكَ بِأَنْوَارِ
الْجَمَالِ .

(۶۳) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَشْرَقَ عَلَيْكَ النُّورُ مِنْ أَفْقِ الطُّورِ وَ نَفَخَتْ رُوحُ
السَّيِّئِ فِي سَيْنَاءِ قَلْبِكَ فَافْرَغْ نَفْسَكَ عَنِ

﴿ای پسر تراب﴾

کور شو تا جمال بینی و کر شو تا لحن و صوت
 ملیح را شنوی و جاهل شو تا از علم نصیب
 بری و فقیر شو تا از بحر غنای لا یزال قسمت
 بیزوال برداری * کور شو یعنی از مشاهده غیر
 جمال من و کر شو یعنی از استماع کلام غیر من و
 جاهل شو یعنی از سوای علم من تا با چشم پاک و
 دل طیب و گوش لطیف بساحت قدس درائی *

﴿ای صاحب دو چشم﴾

چشمی بریند و چشمی برگشا * بریند یعنی از عالم
 و عالمیان برگشا یعنی بجمال قدس جانان *

(۵۸) يَا ابْنَ الْبَشَرِ

هَيْكَلُ الْوُجُودِ عَرَشِي نَظَّفُهُ عَنْ كُلِّ شَيْءٍ لِاسْتِوَائِي
 بِهِ وَاسْتِقْرَارِي عَلَيْهِ .

(۵۹) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

فَوَادِكْ مَنْزِلِي قَدْسُهُ لِنُزُولِي وَرُوحُكَ مَنْظَرِي طَهَّرُهُ
 لِطَهُّورِي .

(۶۰) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِي لِرَفْعِ رَأْسِي عَنْ جَيْبِكَ
 مُشْرِقًا مُضِيئًا .

﴿ای پسران من﴾

ترسم که از نغمه ورقاء فیض نبرده بدیار فنا راجع
شوید و جمال گل ندیده بآب و گل بازگردید *

﴿ای دوستان﴾

بجمال فانی از جمال باقی مگذرید و بخاکدان
ترابی دل مبندید *

﴿ای پسر روح﴾

وقتی آید که بلبل قدس معنوی از بیان اسرار معانی
ممنوع شود و جمیع از نغمه رحمانی و ندای
سبحانی ممنوع گردید *

(۵۵) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

لَا تَشْتَغِلْ بِالدُّنْيَا لِأَنَّ بِالنَّارِ نَمْتَحِنُ الذَّهَبَ وَ
بِالذَّهَبِ نَمْتَحِنُ الْعِبَادَ .

(۵۶) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَنْتَ تُرِيدُ الذَّهَبَ وَ أَنَا أُرِيدُ تَنْزِيهَكَ عَنْهُ وَ أَنْتَ
عَرَفْتَ غِنَاءَ نَفْسِكَ فِيهِ وَ أَنَا عَرَفْتُ الْغِنَاءَ فِي
تَقْدِيرِكَ مِنْهُ وَ عَمَرِي هَذَا عِلْمِي وَ ذَلِكَ ظَنُّكَ
كَيْفَ يَجْتَمِعُ أَمْرِي مَعَ أَمْرِكَ .

(۵۷) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَنْفَقَ مَالِي عَلَى فُقَرَائِي لِتُتَفَقَّ فِي السَّمَاءِ مِنْ كُنُوزِ
عِزِّي لَا تَفْنَى وَ خَزَائِنِ مَجْدِي لَا تَبْلَى وَ لَكِنْ وَ عَمَرِي
إِنْفَاقُ الرُّوحِ أَجْمَلُ لَوْ شَهِدْتُ بِعَيْنِي .

(۵۲) يَا ابْنَ الْبَشَرِ

إِنْ أَصَابَتْكَ نِعْمَةٌ لَا تَفْرَحْ بِهَا وَإِنْ تَمَسَّكَ ذِلَّةٌ لَا
تَحْزَنَ مِنْهَا لِأَنَّ كِلَيْتَهُمَا تَزُولَانِ فِي حِينٍ وَتَبِيدَانِ
فِي وَقْتٍ .

(۵۳) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

إِنْ يَمَسَّكَ الْفَقْرُ لَا تَحْزَنَ لِأَنَّ سُلْطَانَ الْغِنَى يَنْزِلُ
عَلَيْكَ فِي الْإَيَّامِ وَمِنَ الذَّلَّةِ لَا تَخَفَ لِأَنَّ الْعِزَّةَ
تُصِيبُكَ فِي الزَّمَانِ .

(۵۴) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

إِنْ تُحِبَّ هَذِهِ الدَّوْلَةَ الْبَاقِيَةَ الْآبِدِيَّةَ وَهَذِهِ الْحَيَاةَ
الْقَدَمِيَّةَ الْآزَلِيَّةَ فَاتْرُكْ هَذِهِ الدَّوْلَةَ الْفَانِيَةَ الزَّائِلَةَ .

(۱۶)

﴿ای جوهر غفلت﴾

دریغ که صد هزار لسان معنوی در لسانی ناطق و
صد هزار معانی غیبی در لحنی ظاهر و لکن
گوشی نه تا بشنود و قلبی نه تا حرفی بیابد *

(۱۷)

﴿ای همگنان﴾

ابواب لا مکان باز گشته و دیار جانان از دم
عاشقان زینت یافته و جمیع از این شهر روحانی
محروم مانده اند الاقلیلی و از آن قلیل هم با قلب
طاهر و نفس مقدس مشهود نگشت الاقل قلیلی *

﴿ای اهل فردوس برین﴾

اهل یقین را اخبار نمائید که در فضای قدس قرب رضوان روضه جدیدی ظاهر گشته و جمیع اهل عالین و هیاکل خلد برین طائف حول آن گشته اند* پس جهدی نمائید تا بآن مقام درآئید و حقائق اسرار عشق را از شقایقش جوئید و جمیع حکمت‌های بالغه احدیه را از اثمار باقیه‌اش بیابید* قَرَّتْ أَبْصَارُ الَّذِينَ هُمْ دَخَلُوا فِيهِ آمِنِينَ *

﴿ای دوستان من﴾

آیا فراموش کرده‌اید آن صبح صادق روشنی را که در ظلّ شجره انیسا که در فردوس اعظم غرس شده

(۴۹) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

الْمُحِبُّ الصَّادِقُ يَرْجُو الْبَلَاءَ كَرَجَاءِ الْعَاصِي إِلَى الْمَغْفِرَةِ وَالْمُذْنِبِ إِلَى الرَّحْمَةِ .

(۵۰) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

إِنْ لَا يُصِيبُكَ الْبَلَاءُ فِي سَبِيلِي كَيْفَ تَسْلُكُ سَبِيلَ الرَّاظِينَ فِي رِضَائِي وَإِنْ لَا تَمَسُّكَ الْمَشَقَّةُ شَوْقًا لِلِقَائِي كَيْفَ يُصِيبُكَ الثُّورُ حُبًّا لِحِمَالِي .

(۵۱) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

بَلَائِي عِنَايَتِي ظَاهِرُهُ نَارٌ وَنِقْمَةٌ وَبَاطِنُهُ نُورٌ وَرَحْمَةٌ فَاسْتَبِقْ إِلَيْهِ لِتَكُونَ نُورًا أَرْلِيًّا وَرُوحًا قَدَمِيًّا وَهُوَ أَمْرِي فَأَعْرِفْهُ .

(۴۶) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

فَكَرَّرَ فِي أَمْرِكَ وَتَدَبَّرَ فِي فِعْلِكَ أَتُحِبُّ أَنْ تَمُوتَ
عَلَى الْفِرَاشِ أَوْ تَسْتَشْهَدَ فِي سَبِيلِي عَلَى التُّرَابِ وَ
تَكُونَ مَطْلَعَ أَمْرِي وَمَظْهَرَ نُورِي فِي أَعْلَى الْفِرْدَوْسِ
فَأَنْصِفْ يَا عَبْدُ .

(۴۷) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

وَجَمَالِي تَخَضُّبُ شَعْرِكَ مِنْ دَمِكَ لَكَانَ أَكْبَرَ
عِنْدِي عَنْ خَلْقِ الْكَوْنَيْنِ وَضِيَاءِ الثَّقَلَيْنِ فَاجْهَدْ فِيهِ
يَا عَبْدُ .

(۴۸) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمٌ عِلْمُ الْإِيمَانِ وَالْحُبُّ الصَّبْرُ فِي قَضَائِي وَ
الِاصْطِبَارُ فِي بَلَائِي .

جميع در آن فضای قدس مبارک نزد من حاضر
بودید ؟ و بسه کلمه طیبه تکلم فرمودم و جميع آن
کلماترا شنیده و مدهوش گشتید و آن کلمات این
بود *

﴿ای دوستان﴾

رضای خود را بر رضای من اختیار مکنید و آنچه
برای شما نخواهم هرگز نخواهید و با دل‌های مرده
که بآمال و آرزو آلوده شده نزد من می‌آید * اگر
صدر را مقدس کنید حال آن صحرا و آن فضا را
بنظر درآرید و بیان من بر همه شما معلوم شود *

(در سطر هشتم از اسطر قدس که در لوح پنجم از

فردوس است میفرماید)

﴿ی مردگان فراش غفلت﴾

قرنها گذشت و عمر گرانیامیه را بانتهای رسانده‌اید و

نَفَسِ پاکی از شما بساحت قدس ما نیامد *

أَبْحُرْ شرک مُسْتَغْرِقِید و کلمه توحید بر زبان میرانید

* مَبْغُوضِ مرا محبوب خود دانسته‌اید و دشمن مرا

دوست خود گرفته‌اید و در ارض من بکمال خرمی

و سرور مشی مینمائید و غافل از آنکه زمین من از

تو بیزار است و اشیای ارض از تو در گریز * اگر فی

الْجَمْلَه بصر بگشائی صد هزار حزن را از این سرور

خوشر دانی و فنا را از این حیات نیکوتر شمری *

(۴۳) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

أُذْكَرُنِي فِي أَرْضِي لِأَذْكَرَكَ فِي سَمَائِي لِتَقْرَبَهُ

عَيْنُكَ وَتَقْرَبَهُ عَيْنِي .

(۴۴) يَا ابْنَ الْعَرْشِ

سَمِعُكَ سَمِعِي فَاسْمَعْ بِهِ وَبَصْرُكَ بَصْرِي فَأَبْصُرْ

بِهِ لِتَشْهَدَ فِي سِرِّكَ لِي تَقْدِيساً عَلَيَّ لِأَشْهَدَ لَكَ

فِي نَفْسِي مَقَاماً رَفِيعاً .

(۴۵) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

اسْتَشْهِدْ فِي سَبِيلِي رَاضِياً عَنِّي وَشَاكِراً لِقَضَائِي

لِتَسْتَرِيحَ مَعِيَ فِي قِبَابِ الْعِظَمَةِ خَلْفَ سُرَادِقِ الْعِزَّةِ .

(۳۹) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لَا تَتْرُكْ أَمْرِي حُبًّا لِجَمَالِي وَلَا تَنْسَ وَصَايَايَ
ابْتِغَاءً لِرِضَائِي .

(۴۰) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أُرْكُضْ فِي بَرِّ الْعَمَاءِ ثُمَّ اسْرَعْ فِي مَيْدَانِ السَّمَاءِ لَنْ
تَجِدَ الرَّاحَةَ إِلَّا بِالْخُضُوعِ لِأَمْرِنَا وَالتَّوَاضُّعِ لَوَجْهِنَا .

(۴۱) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

عَظُمَ أَمْرِي لِأَظْهَرَ عَلَيْكَ مِنْ أَسْرَارِ الْعِظَمِ وَأَشْرِقَ
عَلَيْكَ بِأَنْوَارِ الْقِدَامِ .

(۴۲) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

كُنْ لِي خَاضِعاً لِأَكُونَنَّ لَكَ مُتَوَاضِعاً وَكُنْ لِأَمْرِي
نَاصِراً لِتَكُونَنَّ فِي الْمُلْكِ مَنْصُوراً .

(۲۱)

﴿ای خاک متحرک﴾

من بتو مأنوسم و تو از من مأیوس * سیف عصیان
شجره امید ترا بریده * و در جمیع حال بتو نزدیکم
و تو در جمیع احوال از من دور * و من عزّت
بیزوال برای تو اختیار نمودم و تو ذلّت بی منتهی
برای خود پسندیدی * آخر تا وقت باقی مانده
رجوع کن و فرصت را مگذار *

(۲۲)

﴿ای پسر هوی﴾

اهل دانش و بینش سالها کوشیدند و بوصول ذی
الجلال فائز نگشتند و عمرها دویدند و بلقای ذی
الجمال نرسیدند * و تو نادویده بمنزل رسیده و

ناطلبیده بمطلب واصل شدی * و بعد از جمیع
این مقام و رتبه بحجاب نفس خود چنان محتجب
ماندی که چشمت بجمال دوست نیفتاد و دستت
بدامن یار نرسید * فَتَعَجَّبُوا مِنْ ذَلِكَ يَا أُولِي
الْأَبْصَارِ *

(۲۳)

﴿ای اهل دیار عشق﴾

شمع باقی را اریاح فانی احاطه نموده و جمال
غلام روحانی در غبار تیره ظلمانی مستور مانده *
سلطان سلاطین عشق در دست رعایای ظلم مظلوم
و حمامه قدسی در دست جغدان گرفتار * جمیع
اهل سُرَادِقِ آبِهی و مَلَأُ أَعْلَى نُوحِه و ندبه مینمایند

(۳۶) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

إِفْرَحْ بِسُرُورِ قَلْبِكَ لِتَكُونَ قَابِلًا لِلْقَائِي وَ مِرَاتًا
لِجَمَالِي .

(۳۷) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لَا تُعَرِّفْ نَفْسَكَ عَنْ جَمِيلِ رِدَائِي وَلَا تَحْرِمْ نَصِيبَكَ
مِنْ بَدِيعِ حَيَاضِي لِئَلَّا يَأْخُذَكَ الظُّمَأُ فِي سَرْمَدِيَّةِ
ذَاتِي .

(۳۸) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

إِعْمَلْ حُدُودِي حُبًّا لِي ثُمَّ إِنَّهُ نَفْسَكَ عَمَّا تَهْوَى
طَلَبًا لِرِضَائِي .

و شما در کمال راحت در ارض غفلت اقامت
نموده‌اید و خود را هم از دوستان خالص محسوب
داشته‌اید * فَبَاطِلٌ مَا أَنْتُمْ تَظُنُّونَ *

(۲۴)

﴿ای جهلای معروف به علم﴾

چرا در ظاهر دعوی شبانی کنید و در باطن ذنب
آغنام من شده‌اید * مَثَلُ شَمَا مَثَلُ سِتَارَةٍ قَبْلَ أَنْ
صَبَحَ است که در ظاهر دُرّی و روشن است و در
باطن سبب اضلال و هلاکت کاروانهای مدینه و
دیار من است *

(۳۳) يَا ابْنَ الرُّوحِ
بِبَشَارَةِ النُّورِ أُبَشِّرُكَ فَاسْتَبَشِّرْ بِهِ وَ إِلَى مَقَرِّ الْقُدْسِ
أَدْعُوكَ تَحَصَّنَ فِيهِ لِتَسْتَرِيحَ إِلَى أَبَدٍ الْأَبَدِ .

(۳۴) يَا ابْنَ الرُّوحِ
رُوحُ الْقُدْسِ يُبَشِّرُكَ بِالْأَنْسِ كَيْفَ تَحْزَنُ وَ رُوحُ
الْأَمْرِ يُؤَيِّدُكَ عَلَى الْأَمْرِ كَيْفَ تَحْتَجِبُ وَ نُورُ الْوَجْهِ
يَمْشِي قَدَامَكَ كَيْفَ تَضِلُّ .

(۳۵) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ
لَا تَحْزَنَ إِلَّا فِي بُعْدِكَ عَنَّا وَ لَا تَفْرَحَ إِلَّا فِي
قُرْبِكَ بِنَا وَ الرَّجُوعِ إِلَيْنَا .

﴿ای بظاهر آراسته و بباطن کاسته﴾

مَثَلِ شَمَا مَثَلِ آبِ تَلَخِ صَافِیِ اسْتِ کِه کَمَالِ
لَطَافَتِ وَ صَفَا اَز آن در ظَاهرِ مَشْهُودِ شُودِ چُونِ
بِدَسْتِ صِرَافِ ذَائِقَه اَحَدِیَه افْتَدِ قَطْرَه ای اَز آن رَا
قَبُولِ نَفْرَمَایِد * بَلِیِ تَجَلّیِ آفتابِ در تَرابِ وَ مِرآتِ
هَر دو مَوْجُودِ وَلَکِن اَز فَرَقْدَانِ تا اَرْضِ فَرَقِ دَانِ
بَلْکِه فَرَقِ بِی مَنْتَهیِ در مِیَان *

﴿ای دوست لسانی من﴾

قَدْرِیِ تَأَمَّلِ اخْتِیارِ کُنِ هَر گَزِ شَنِیدِه ای کِه یارِ وَ
اَغیارِ در قَلْبِیِ بَگَنجِد ؟ پَس اَغیارِ رَا بِرَانِ تا جَانَانِ
بِمَنْزَلِ خُودِ در آید *

(۳۰) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لَا تَحْرِمَ وَجَهَ عَبْدِي إِذَا سَأَلَكَ فِي شَيْءٍ لِأَنَّ وَجْهَهُ
وَجْهِي فَأَخْجَلْ مَنْنِي .

(۳۱) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

حَاسِبِ نَفْسَكَ فِي كُلِّ يَوْمٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُحَاسَبَ
لِأَنَّ الْمَوْتَ يَأْتِيكَ بَعْتَةً وَ تَقُومُ عَلَى الْحِسَابِ فِي
نَفْسِكَ .

(۳۲) يَا ابْنَ الْعَمَاءِ

جَعَلْتُ لَكَ الْمَوْتَ بَشَارَةً كَيْفَ تَحْزَنُ مِنْهُ وَ جَعَلْتُ
النُّورَ لَكَ ضِيَاءً كَيْفَ تَحْتَجِبُ عَنْهُ .

﴿ای پسر خاک﴾

جميع آنچه در آسمانها و زمين است براى تو مقرر داشتيم مگر قلوب را كه محلّ نزول تجلّی جمال و اجلال خود معین فرمودم * و تو منزل و محلّ مرا بغير من گذاشتی چنانچه در هر زمان كه ظهور قدس من آهنگ مكان خود نمود غير خود را يافت اغيارديد و لا مكان به حرم جانان شتافت * و مع ذلك ستر نمودم و سِرّ نكشودم و خجلت ترا نپسنديدم *

﴿ای جوهر هوى﴾

بسا سحرگاهان كه از مشرق لا مكان بمكان تو آمدم و ترا در بستر راحت بغير خود مشغول يافتم و

لَا تَنْفَسُ بِخَطَا أَحَدٍ مَا دُمْتَ خَاطِئًا وَ أَنْ تَفْعَلَ بِغَيْرِ ذَلِكَ مُلْعُونٌ أَنْتَ وَ أَنَا شَاهِدٌ بِذَلِكَ .

أَيَقِنَنَّ أَنَّ الْأَذَى يَأْمُرُ النَّاسَ بِالْعَدْلِ وَ يَرْتَكِبُ الْفَحْشَاءَ فِي نَفْسِهِ إِنَّهُ لَيْسَ مِنِّي وَ لَوْ كَانَ عَلَى إِسْمِي .

لَا تَنْسِبْ إِلَى نَفْسٍ مَا لَا تُحِبُّهُ لِنَفْسِكَ وَ لَا تُثْقِلْ مَا لَا تَفْعَلُ هَذَا أَمْرِي عَلَيْكَ فَأَعْمَلْهُ .

چون برق روحانی به عَمَامِ عَزَّ سلطانی رجوع نمودم و در مکانی قرب خود نزد جنود قدس اظهار نداشتم *

(۲۹)

﴿ای پسر جود﴾

در بادیه های عدم بودی و ترا بمدد تراب امر در عالم ملک ظاهر نمودم و جمیع ذرات ممکنات و حقائق کائنات را بر تربیت تو گماشتم چنانچه قبل از خروج از بطن اُمّ دو چشمه شیر منیر برای تو مقرر داشتم و چشمها برای حفظ تو گماشتم و حبّ ترا در قلوب القا نمودم و به صرف جود ترا در ظلّ رحمت پروردم و از جوهر فضل و رحمت ترا حفظ فرمودم * و مقصود از جمیع این مراتب آن بود که بجبروت باقی ما درائی و قابل بخششهای غیبی ما

(۲۴) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لَا تَتَعَدَّ عَنْ حَدِّكَ وَلَا تَدَّعِ مَا لَا يَنْبَغِي لِنَفْسِكَ
أَسْجُدْ لِطَلْعَةِ رَبِّكَ ذِي الْقُدْرَةِ وَالْإِقْتِدَارِ .

(۲۵) يَا ابْنَ الرُّوحِ

لَا تَفْتَخِرْ عَلَى الْمَسْكِينِ بِافْتِخَارِ نَفْسِكَ لِأَنِّي
أَمْشِي قُدَّامَهُ وَ أَرَاكَ فِي سُوءِ حَالِكَ وَ الْعَنُ
عَلَيْكَ إِلَى الْأَبَدِ .

(۲۶) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

كَيْفَ نَسِيتَ عُيُوبَ نَفْسِكَ وَ اشْتَغَلْتَ بِعُيُوبِ
عِبَادِي مَنْ كَانَ عَلَى ذَلِكَ فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ مِنِّي .

شوی * و تو غافل چون بشمر آمدی از تمامی نعیم
 غفلت نمودی و به گمان باطل خود پرداختی
 بقسمی که بالمره فراموش نمودی و از باب دوست
 بایوان دشمن مقرّ یافتی و مسکن نمودی *

(۳۰)

﴿ای بنده دنیا﴾

در سحرگاهان نسیم عنایت من بر تو مرور نمود و
 ترا در فراش غفلت خفته یافت و بر حال تو گریست
 و باز گشت *

(۲۱) يَا ابْنَ الْبَشَرِ

قَدَّرْتُ لَكَ مِنَ الشَّجَرِ الْأَبْهَى الْفَوَاكِهَ الْأَصْفَى
 كَيْفَ أَعْرَضْتَ عَنْهُ وَرَضْتَ بِالَّذِي هُوَ أَدْنَى فَارْجِعْ
 إِلَى مَا هُوَ خَيْرٌ لَكَ فِي الْأُفُقِ الْأَعْلَى .

(۲۲) يَا ابْنَ الرُّوحِ

خَلَقْتَكَ عَالِيًّا جَعَلْتَ نَفْسَكَ دَانِيَةً فَاصْعَدْ إِلَى مَا
 خُلِقْتَ لَهُ .

(۲۳) يَا ابْنَ الْعَمَاءِ

أَدْعُوكَ إِلَى الْبَقَاءِ وَأَنْتَ تَبْتَغِي الْفَنَاءَ بِمَ أَعْرَضْتَ
 عَمَّا نُحِبُّ وَأَقْبَلْتَ إِلَى مَا تُحِبُّ .

(۳۱)

﴿ای پسر ارض﴾

اگر مرا خواهی جز مرا مخواه و اگر اراده جمال من
داری چشم از عالمیان بردار زیرا که اراده من و غیر
من چون آب و آتش در یک دل و قلب نگنجد *

(۳۲)

﴿ای برادر من﴾

از لسان شکرینم کلمات نازنینم شنو و از لب
نمکینم سلسبیل قدس معنوی بیاشام * یعنی
تخمهای حکمت لدنیم را در ارض طاهر قلب
بیفشان و بآب یقین آبش ده تا سنبلات علم و
حکمت من سرسبز از بلده طیبه انبات نماید *

(۱۸) يَا ابْنَ الرُّوحِ

لَا تَطْلُبْ مِنِّي مَا لَا نُحِبُّهُ لِنَفْسِكَ ثُمَّ اَرْضْ بِمَا
قَضَيْنَا لَوَجْهِكَ لِأَنَّ مَا يَنْفَعُكَ هَذَا إِنْ تَكُنْ بِهِ
رَاضِيًا .

(۱۹) يَا ابْنَ الْمَنْظَرِ الْأَعْلَى

أَوْدَعْتُ فِيكَ رُوحًا مِنِّي لِتَكُونَ حَبِيبًا لِي لِمَ
تَرَكْتَنِي وَطَلَبْتَ مَحْبُوبًا سِوَانِي .

(۲۰) يَا ابْنَ الرُّوحِ

حَقِّي عَلَيْكَ كَبِيرٌ لَا يُنْسَى وَفَضْلِي بِكَ عَظِيمٌ لَا
يُغْشَى وَحُبِّي فِيكَ مَوْجُودٌ لَا يَغْطَى وَنُورِي لَكَ
مَشْهُودٌ لَا يَخْفَى .

﴿ای بیگانه با یگانه﴾

شمع دلت برافروخته دست قدرت منست آن را
 ببادهای مخالفِ نفس و هوی خاموش مکن و
 طیبِ جمیع علتهای تو ذکر منست فراموشش منما
 * حُبِّ مرا سرمایه خود کن و چون بصر و جان
 عزیزش دار *

﴿ای اهل رضوان من﴾

نهال محبت و دوستی شما را در روضه قدس
 رضوان بید ملاطفت غرس نمودم و بنیسان
 مرحمت آتش دادم حال نزدیک بشمر رسیده

(۱۵) يَا ابْنَ الْبَيَانِ

وَجْهٌ بِوَجْهِي وَأَعْرِضْ عَنْ غَيْرِي لِأَنَّ سُلْطَانِي بَاقٍ
 لَا يَزُولُ أَبَدًا وَمُلْكِي دَائِمٌ لَا يَحُولُ أَبَدًا وَإِنْ تَطَلَّبَ
 سِوَانِي لَنْ تَجِدَ لَوْ تَفَحَّصُ فِي الْوُجُودِ سَرْمَدًا أَزْلًا .

(۱۶) يَا ابْنَ النُّورِ

إِنْسَ دُونِي وَآنِسْ بِرُوحِي هَذَا مِنْ جَوْهَرِ أَمْرِي
 فَاقْبَلْ إِلَيْهِ .

(۱۷) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

إِكْفِ بِنَفْسِي عَنْ دُونِي وَلَا تَطْلُبْ مُعِينًا سِوَانِي لِأَنَّ
 مَا دُونِي لَنْ يَكْفِيكَ أَبَدًا .

جَهْدی نمائید تا محفوظ ماند و بنارِ اَمَل و شهوت
نسوزد *

(۳۵)

﴿ای دوستان من﴾

سراج ضلالت را خاموش کنید و مشاعل باقیه
هدایت در قلب و دل برافروزید که عنقریب صرافان
وجود در پیشگاه حضور معبود جز تقوای خالص
نپذیرند و غیر عمل پاک قبول ننمایند *

(۳۶)

﴿ای پسر تراب﴾

حکمای عباد آنانند که تا سمع نیابند لب نگشایند
چنانچه ساقی تا طلب نبیند ساغر نبخشد و عاشق

(۱۳) يَا ابْنَ الرُّوحِ

خَلَقْتِكَ غَنِيًّا كَيْفَ تَفْتَقِرُ وَ صَنَعْتِكَ عَزِيزًا بِمَ
تَسْتَدِلُّ وَ مِنْ جَوْهَرِ الْعِلْمِ أَظْهَرْتُكَ لِمَ تَسْتَعْلِمُ عَنْ
دُونِي وَ مِنْ طِينِ الْحُبِّ عَجَنْتَكَ كَيْفَ تَشْتَغِلُ
بِغَيْرِي فَارْجِعِ الْبَصَرَ إِلَيْكَ لِتَجِدَنِي فِيكَ قَائِمًا
قَادِرًا مُقْتَدِرًا قِيُومًا .

(۱۴) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَنْتَ مُلْكِي وَ مُلْكِي لَا يَفْنَى كَيْفَ تَخَافُ مِنْ
فَنَائِكَ وَ أَنْتَ نُورِي وَ نُورِي لَا يُطْفِئُ كَيْفَ
تَضْطَرِبُ مِنْ إِطْفَائِكَ وَ أَنْتَ بَهَائِي وَ بَهَائِي لَا
يُغْشَى وَ أَنْتَ قَمِيصِي وَ قَمِيصِي لَا يُبْلَى فَاسْتَرِحْ فِي
حُبِّكَ إِيَّايَ لِكَيْ تَجِدَنِي فِي الْأَفْقِ الْأَعْلَى .

(۱۱) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

مِشْكُوتِي أَنْتَ وَ مِصْبَاحِي فَيْكَ فَاسْتَنْرِ بِهِ وَلَا
تَفَحَّصْ عَنْ غَيْرِي لِأَنِّي خَلَقْتُكَ غَنِيًّا وَ جَعَلْتُ
النِّعْمَةَ عَلَيْكَ بِالْغَنَةِ .

(۱۲) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

صَنَعْتُكَ بِإِيَادِي الْقُوَّةِ وَ خَلَقْتُكَ بِأَنَامِلِ الْقُدْرَةِ وَ
أَوْدَعْتُ فَيْكَ جَوْهَرَ نُورِي فَاسْتَعِنْ بِهِ عَنْ كُلِّ شَيْءٍ
لِأَنَّ صُنْعِي كَامِلٌ وَ حُكْمِي نَافِذٌ لَا تَشُكُّ فِيهِ وَ لَا
تَكُنْ فِيهِ مُرِيبًا .

تا بجمال معشوق فائز نشود از جان نخرود * پس
باید حبه های حکمت و علم را در ارض طیبه
قلب مبذول دارید و مستور نمائید تا سنبلات
حکمت الهی از دل برآید نه از گِل *

(۳۷)

(در سطر اول لوح مذکور و مسطورست و در سُرّادق

حفظ الله مستور)

﴿ای بنده من﴾

مُلک بی زوال را به انزالی از دست منه و
شاهنشهی فردوس را بشهوتی از دست مده *
اینست گوثر حیوان که از معین قلم رحمن ساری
گشته طوبی لِلشَّارِبِينَ *

﴿ای پسر روح﴾

قفس بشکن و چون همای عشق بهوای قدس پرواز
کن و از نفس بگذر و با نفس رحمانی در فضای
قدس ربّانی بیارام *

﴿ای پسر رماد﴾

بِراحت یومی قانع مشو و از راحت بیزوال باقیه
مگذر و گلشن باقی عیش جاودان را به گُلخن
فانی ترابی تبدیل منما * از زندان بصحراهای
خوش جان عروج کن و از قفس امکان به رضوان
دلکش لا مکان بخرام *

بِاسْمِی لَا بِاسْمِکَ وَ اتِّکَالُکَ عَلٰی وَجْهِی لَا عَلٰی
وَجْهِکَ لِآتٰی وَحْدٰی اُحِبُّ اَنْ اَکُوْنَ مَحْبُوْبًا فَوْقَ
کُلِّ شَیْءٍ .

(۹) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

حُبِّی حِصْنِی مَنْ دَخَلَ فِیْهِ نَجٰی وَ اٰمِنَ وَ مَنْ
اَعْرَضَ عَوٰی وَ هَلٰکَ .

(۱۰) يَا ابْنَ الْبَيَانِ

حِصْنِی اَنْتَ فَاَدْخُلْ فِیْهِ لِتَکُوْنَ سَالِمًا حُبِّی فِیکَ
فَاعْرِفْهُ مِنْکَ لِتَجِدَنِی قَرِیْبًا .

(۶) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

رِضَاؤُكَ حُبِّي وَجَنَّتْكَ وَصَلَى فَادْخُلْ فِيهَا وَلَا
تَصْبِرْ هَذَا مَا قُدِّرَ لَكَ فِي مَلَكُوتِنَا الْأَعْلَى وَجَبْرُوتِنَا
الْأَسْنَى .

(۷) يَا ابْنَ الْبَشَرِ

إِنْ تُحِبَّ نَفْسِي فَأَعْرِضْ عَنْ نَفْسِكَ وَ إِنْ تُرِدْ
رِضَائِي فَأَغْمِضْ عَنْ رِضَائِكَ لِتَكُونَ فِيَّ فَانِيًا وَ
أَكُونَ فِيكَ بَاقِيًا .

(۸) يَا ابْنَ الرُّوحِ

مَا قُدِّرَ لَكَ الرَّاحَةُ إِلَّا بِاعْرَاضِكَ عَنْ نَفْسِكَ وَ
إِقْبَالِكَ بِنَفْسِي لِأَنَّ يَنْبَغِي أَنْ يَكُونَ افْتِخَارُكَ

(۴۰)

❖ ای بنده من ❖

از بند مُلک خود را رهائی بخش و از حبس نَفَس
خود را آزاد کن وقت را غنیمت شمر زیرا که این
وقت را دیگر نبینی و این زمان را هرگز نیابی *

(۴۱)

❖ ای فرزند کنیز من ❖

اگر سلطنت باقی بینی البته بکمال جدّ از مُلک
فانی درگذری و لکن ستر آنرا حکمتهاست و جلوه
این را رمزها جز افئده پاک ادراک ننماید *

(۴۲)

﴿ای بنده من﴾

دل را از غلّ پاک کن و بی حسد ببساط قدس
أَحَدٌ بِخَرَامِ *

(۴۳)

﴿ای دوستان من﴾

در سبیل رضای دوست مشی نمائید و رضای او در
خلق او بوده و خواهد بود * یعنی دوست بی
رضای دوست خود در بیت او وارد نشود و در
اموال او تصرف ننماید و رضای خود را بر رضای
او ترجیح ندهد و خود را در هیچ امری مقدم
نشمارد * فَتَفَكَّرُوا فِي ذَلِكَ يَا أُولِي الْأَفْكَارِ *

(۳) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

كُنْتُ فِي قَدَمِ ذَاتِي وَ أَزَلِيَّةٍ كَيُنَوِّنِي عَرَفْتُ حُبِّي
فِيكَ خَلَقْتُكَ وَ الْقَيْتُ عَلَيْكَ مِثَالِي وَ أَظْهَرْتُ
لَكَ جَمَالِي .

(۴) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَحْبَبْتُ خَلْقَكَ فَخَلَقْتُكَ فَاحْبِسْنِي كَيْ أَدْكُرَكَ وَ
فِي رُوحِ الْحَيَوةِ أُثَبِّتَكَ .

(۵) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

أَحْبِسْنِي لِأُحِبَّكَ إِنْ لَمْ تُحِبَّنِي لَنْ أُحِبَّكَ أَبَدًا
فَاعْرِفْ يَا عَبْدُ .

(۱) يَا ابْنَ الرُّوحِ

فِي أَوَّلِ الْقَوْلِ إِمْلِكْ قَلْبًا جَيِّدًا حَسَنًا مُنِيرًا لِتَمْلِكْ
مُلْكًا دَائِمًا بَاقِيًا أَزَلًا قَدِيمًا .

(۲) يَا ابْنَ الرُّوحِ

أَحَبُّ الْأَشْيَاءِ عِنْدِي الْأَنْصَافُ لَا تَرْغَبْ عَنْهُ إِنْ
تَكُنْ إِلَيَّ رَاغِبًا وَلَا تَغْفُلْ مِنْهُ لِتَكُونَ لِي أَمِينًا وَ
أَنْتَ تُوفِّقُ بِذَلِكَ أَنْ تُشَاهِدَ الْأَشْيَاءَ بِعَيْنِكَ لَا
بِعَيْنِ الْعِبَادِ وَ تَعْرِفَهَا بِمَعْرِفَتِكَ لَا بِمَعْرِفَةِ أَحَدٍ فِي
الْبِلَادِ فَكَّرْتُ فِي ذَلِكَ كَيْفَ يَنْبَغِي أَنْ تَكُونَ ذَلِكَ
مِنْ عَطِيَّتِي عَلَيْكَ وَ عِنَايَتِي لَكَ فَاجْعَلْهُ أَمَامَ
عَيْنِكَ .

(۴۴)

﴿ای رفیق عرشى﴾

بد مشنو و بد مبین و خود را ذلیل مکن و عویل
برمیار * یعنی بد مگو تا نشنوی و عیب مردم را
بزرگ مدان تا عیب تو بزرگ ننماید و ذلت نفسی
مپسند تا ذلت تو چهره نگشاید * پس با دل پاک
و قلب طاهر و صدر مقدس و خاطر منزّه در ایّام
عمر خود که اقلّ از آنی محسوبست فارغ باش تا
بفراغت از این جسد فانی بفردوس معانی راجع
شوی و در ملکوت باقی مقرّیابی *

﴿وای وای ای عاشقان هوای نفسانی﴾

از معشوق روحانی چون برق گذشته‌اید و بخيال
شیطانی دل محکم بسته‌اید * ساجد خیالید و اسم
آن را حق گذاشته‌اید و ناظر خارید و نام آن را گُل
گذارده‌اید * نه نفس فارغی از شما برآمد و نه
نسیم انقطاعی از ریاض قلوبتان وزید * نصایح
مشفقه مجبوراً بباد داده‌اید و از صفحه دل محو
نموده‌اید و چون بهائم در سبزه زار شهوت و اَمَل
تَعِيش مینماید *

﴿ای برادران طریق﴾

چرا از ذکر نگار غافل گشته‌اید و از قرب حضرت
یار دور مانده‌اید ؟ صِرْف جمال در سُرّادق بیمثال

هُوَ الْبَهِيُّ الْأَبْهَى

هَذَا مَا نُزِّلَ مِنْ جَبْرُوتِ الْعِزَّةِ بِلِسَانِ
الْقُدْرَةِ وَالْقُوَّةِ عَلَى النَّبِيِّينَ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا
أَخَذْنَا جَوَاهِرَهُ وَ أَقْمَصْنَاهُ قَمِيصَ
الْإِخْتِصَارِ فَضْلاً عَلَى الْأَحْبَارِ لِيُوفُوا
بِعَهْدِ اللَّهِ وَيُؤَدُّوا أَمَانَاتِهِ فِي أَنْفُسِهِمْ وَ
لِيَكُونَنَّ بِجَوْهَرِ التَّقَى فِي أَرْضِ الرُّوحِ
مِنَ الْفَائِزِينَ .

بر عرش جلال مستوی و شما بهوای خود بجدال
 مشغول گشته‌اید * روایح قدس میوزد و نسائم جود
 در هبوب و کلّ بزکام مبتلی شده‌اید و از جمیع
 محروم مانده‌اید * زهی حسرت بر شما وَ عَلَی
 الَّذِينَ هُمْ يَمْشُونَ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَ عَلَی أَثَرِ
 أَقْدَامِكُمْ هُمْ يَمْشُونَ *

(۴۷)

﴿ای پسران آمال﴾

جامه غرور را از تن بر آرید و ثوب تکبر از بدن
 بیندازید *

کلمات مبارکه مکسونه عربی

(در سطر سیم از اسطر قدس که در لوح یاقوتی از
قلم خفی ثبت شده این است)

﴿ای برادران﴾

با یکدیگر مدارا نمائید و از دنیا دل بردارید بعزّت
افتخار منمائید و از ذلّت ننگ مدارید * قسم
بجمال که کلّ را از تراب خلق نمودم و البتّه
بخاک راجع فرمایم *

﴿ای پسران تراب﴾

اغنیا را از ناله سحرگاهی فقرا اخبار کنید که مبادا
از غفلت بهلاکت افتند و از سدره دولت بی

ای دوستان من

سراج ضلالت را خاموش کنید و مشاعلِ باقیّه
هدایت در قلب و دل بر افروزید که عنقریب
صَرّافان وجود در پیشگاه حضور معبود جز تقوای
خالص نپذیرند و غیر از عمل پاک قبول ننمایند
عروس معانی بدیعه که وَرای پرده‌های بیان مستور و
پنهان بود بعنایت الهی و الطاف ربّانی چون شعاع
منیر جمالِ دوست ظاهر و هویدا شد * شهادت
میدهم ای دوستان که نعمت تمام و حجت کامل
و برهان ظاهر و دلیل ثابت آمد دیگر تا همت شما
از مراتب انقطاع چه ظاهر نماید * کَذَلِكَ تَمَّتِ
النَّعْمَةُ عَلَيْكُمْ وَ عَلَى مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِينَ
وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ *

مُعَلَّقَةٌ بِأَسْبَابِهَا وَ فَضْلُ اللَّهِ يُغْنِيكُمْ بِهَا * و اشجار
بی ثمار لایق نار بوده و خواهد بود *

(۸۱)

﴿ای بنده من﴾

پست‌ترین ناس نفوسی هستند که بی ثمر در ارض
ظاهرند و فی الحقیقه از اموات محسوبند بلکه
اموات از آن نفوس مُعْطَلَةٌ مُهْمَلَةٌ أَرْجَحَ عِنْدَ اللَّهِ
مذکور *

(۸۲)

﴿ای بنده من﴾

بهترین ناس آنانند که باقتراف تحصیل کنند و
صَرَفَ خُود وَ دَوَى الْقُرْبَى نمایند حُبًّا لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ *

نَصِيبَ مَانِدٍ * الْكَرَمُ وَ الْجُودُ مِنْ خِصَالِي فَهَنِيئًا
لِمَنْ تَزَيْنَ بِخِصَالِي *

(۵۰)

﴿ای ساذج هوی﴾

حرص را باید گذاشت و بقناعت قانع شد * زیرا
که لازال حریص محروم بوده و قانع محبوب و
مقبول *

(۵۱)

﴿ای پسر کنیز من﴾

در فقر اضطراب نشاید و در غنا اطمینان نباید * هر
فقری را غنا در پی و هر غنا را فنا از عقب و لکن
فقر از ماسوی الله نعمتی است بزرگ حقیر

﴿ای پسر هوی﴾

تا کی در هوای نفسانی طیران نمائی ؟ پر عنایت
فرمودم تا در هوای قدس معانی پرواز کنی نه در
فضای وهم شیطانی * شانه مرحمت فرمودم تا
گیسوی مشکینم شانه نمائی نه گلویم بخراشی *

﴿ای بندگان من﴾

شما اشجار رضوان منید باید باثمار بدیعه منیعه
ظاهر شوید تا خود و دیگران از شما منتفع شوند *
لذا بر کلّ لازم که بصنایع و اکتساب مشغول گردند
* اینست اسباب غنا یا اُولی الْأَبَابِ وَ إِنَّ الْأُمُورَ

مشمایید زیرا که در غایت آن غنای بالله رخ
بگشاید * و در این مقام (أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ) مستور و
کلمه مبارکه (وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ) چون صبح صادق از
افق قلب عاشق ظاهر و باهر و هویدا و آشکار شود
و بر عرش غنا متمکن گردد و مقرّ یابد *

﴿ای پسران غفلت و هوی﴾

دشمن مرا در خانه من راه داده‌اید و دوست مرا از
خود رانده‌اید چنانچه حبّ غیر مرا در دل منزل
داده‌اید * بشنوید بیان دوست را و برضوانش اقبال
نمائید * دوستان ظاهر نظر بمصلحت خود یکدیگر
را دوست داشته و دارند و لکن دوست معنوی شما
را لِاجْلِ شما دوست داشته و دارد بلکه مخصوص

خود بیرون دویدند و چون بحرف دوم رسید جمیع
بر تراب ریختند * در آن وقت ندا از مَكَمَن قُرب
رسید زیاده بر این جایز نه * إِنَّا كُنَّا شُهَدَاءَ عَلَى مَا
فَعَلُوا وَحِينَئِذٍ كَانُوا يَفْعَلُونَ *

(۷۸)

❖ ای فرزند کنیز من ❖

از لسان رحمن سلسبیل معانی بنوش و از مَشْرِق
بِیَانِ سُبْحانِ اشراق انوار شمس تبیان من غیر سَتَر و
کتمان مشاهده نما * تخمهای حکمت لَدُنِّیْم را
در ارض طاهر قلب بیفشان و به آب یقین آبش ده
تا سنبلات علم و حکمت من سرسبز از بلده طیبّه
انبات نماید *

هدایت شما بلایای لا تحصی قبول فرموده *
بچنین دوست جفا مکنید و بکوش بشتابید *
اینست شمس کلمه صدق و وفا که از افقِ اصْبَعِ
مالکِ اَسْماءِ اشراق فرموده * افْتَحُوا آذَانَكُمْ
لِاصْغَاءِ کَلِمَةِ اللَّهِ الْمُهِمِّينِ الْقِیُومِ *

(۵۳)

❖ ای مغروران باموال فانیه ❖

بدانید که غَنَا سَدِّیست محکم میان طالب و
مطلوب و عاشق و معشوق * هرگز غنی بر مَقَرِّ قُرب
وارد نشود و بمدینه رضا و تسلیم در نیاید مگر
قلیلی * پس نیکوست حال آن غَنی که غَنَا از
ملکوت جاودانی منعی ننماید و از دولت ابدی
محروم نشود نگرداند * قسم باسم اعظم که نور آن

﴿ای پسر انصاف﴾

در لیل جمالِ هیگلِ بقا از عَقَبَةُ زمرّدی وفا بسدره
 منتهی رجوع نمود و گریست گریستنی که جمیع
 ملأ عالین و کرویین از ناله او گریستند * و بعد از
 سبب نوحه و ندبه استفسار شد مذکور داشت که
 حَسَبَ الْأَمْرِ در عَقَبَةُ وفا منتظر ماندم و راحه وفا از
 اهل ارض نیافتم و بعد آهنگ رجوع نمودم
 ملحوظ افتاد که حَمَامَاتِ قدسی چند در دست
 کِلَابِ ارض مبتلی شده‌اند * در این وقت حوریّه
 الهی از قصر روحانی بی ستر و حجاب دوید و
 سؤال از اسامی ایشان نمود و جمیع مذکور شد الا
 اسمی از اسماء * و چون اصرار رفت حرف اوّل
 اسم از لسان جاری شد اهل عُرفَات از مَکَامِنِ عَزّ

غنی اهل آسمان را روشنی بخشد چنانچه شمس
 اهل زمین را *

﴿ای اغنیای ارض﴾

فقرا امانت منند در میان شما * پس امانت مرا
 درست حفظ نمائید و به راحَتِ نَفْسِ خود تمام
 نپردازید *

﴿ای فرزند هوی﴾

از آلایش غنا پاک شو و با کمال آسایش در
 افلاک فقر قَدَمِ گذار تا خمر بقا از عین فنا
 بیاشامی *

بخاک اندازد دیگر از نغمه و هیکل و رنگ او
اثری باقی نماند * پس پند گیرید ای بندگان
هوی *

(۷۶)

﴿ای فرزند کنیز من﴾

لازال هدایت باقوال بوده و این زمان بافعال گشته
* یعنی باید جمیع افعال قدسی از هیکل انسانی
ظاهر شود چه که در اقوال کلّ شریکند و لکن
افعال پاک و مقدّس مخصوص دوستان ماست *
پس بجان سعی نمائید تا بافعال از جمیع ناس
ممتاز شوید * کَذَلِكَ نَصْخَنَّاكُمْ فِي لَوْحٍ قُدْسٍ
مُنِيرٍ *

(۵۶)

﴿ای پسر من﴾

صحبت اشرا غم بیفزاید و مصاحبت ابرار زنگ
دل بزدايد * مَنْ أَرَادَ أَنْ يَأْتِسَ مَعَ اللَّهِ فَلْيَأْتِسْ مَعَ
أَحِبَّائِهِ وَ مَنْ أَرَادَ أَنْ يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ فَلْيَسْمَعْ
كَلِمَاتِ أَصْفِيَائِهِ *

(۵۷)

﴿زینهار ای پسر خاک﴾

با اشرا الفت مگیر و مؤانست مجو که مجالست
اشرا نور جان را به نار حُسبان تبدیل نماید *

﴿ای پسر کنیز من﴾

اگر فیض روح القدس طلبی با احرار مصاحب شو
 * زیرا که ابرار جام باقی از کف ساقی خُلد
 نوشیده‌اند و قلب مردگان را چون صبح صادق
 زنده و منیر و روشن نمایند *

﴿ای غافلان﴾

گمان مبرید که اسرار قلوب مستور است بلکه
 بیقین بدانید که به خط جلی مسطور گشته و در
 پیشگاه حضور مشهود *

﴿ای ابناء غرور﴾

بسلطنت فانیه ایّامی از جبروت باقی من گذشته و
 خود را با سباب زرد و سرخ می آرئید و بدین سبب
 افتخار مینمائید * قسم بجمال که جمیع را در
 خیمه یکرنگ تراب درآورم و همه این رنگهای
 مختلفه را از میان بردارم مگر کسانیکه برنگ من
 درآیند و آن تقدیس از همه رنگها است *

﴿ای ابناء غفلت﴾

بیادشاهی فانی دل مبندید و مسرور مشوید * مثل
 شما مثل طیر غافلی است که بر شاخه باغی در
 کمال اطمینان بسراید و بَغْتَه صیّاد اجل او را

﴿ای بنده من﴾

مَثَلُ تو مثل سیفِ پر جوهری است که در غلاف
تیره پنهان باشد و باین سبب قدر آن بر جوهریان
مستور ماند * پس از غلافِ نفس و هوی بیرون آی
تا جوهر تو بر عالمیان هویدا و روشن آید *

﴿ای دوست من﴾

تو شمسِ سماءِ قدسِ منی خود را بکسوفِ دنیا
میالای * حجابِ غفلت را خرق کن تا بی پرده و
حجاب از خلفِ سحاب بدر آئی و جمیع
موجودات را بخلعت هستی بیارائی *

﴿ای دوستان﴾

براستی میگویم که جمیع آنچه در قلوبِ مستور
نموده‌اید نزد ما چون روزِ واضح و ظاهر و
هویدا است و لکن سترِ آنرا سببِ جود و فضل
ماست نه استحقاقِ شما *

﴿ای پسرانسان﴾

شبنمی از ژرفِ دریای رحمتِ خود بر عالمیان
مبدول داشتیم و احدی را مُقْبِل نیافتم * زیرا که کلّ
از خَمَرِ باقیِ لطیفِ توحید به ماءِ کثیفِ نبیدِ اقبال
نموده‌اند و از کُاسِ جمالِ باقیِ بجامِ فانی قانع
شده‌اند * فَبِئْسَ مَا هُمْ بِهِ يَفْعَلُونَ *

﴿ای پسر خاک﴾

از خمر بی مثال محبوب لا یزال چشم میپوش و
 بخمر گدِرۀ فانیه چشم مگشا * از دست ساقی
 احدیۀ کاوس باقیه برگیر تا همه هوش شوی و از
 سروش غیب معنوی شنوی * بگو ای پست فطرتان
 از شراب باقی قدسم چرا بآب فانی رجوع
 نمودید *

﴿بگو ای اهل ارض﴾

براستی بدانید که بلای ناگهانی شما را در پی
 است و عقاب عظیمی از عقب * گمان مبرید که
 آنچه را مرتکب شدید از نظر محو شده * قسم

فائز شوی از نیستی و فنا و محنت و خطا فارغ
 گردی *

﴿ای دوستان من﴾

یاد آورید آن عهدی را که در جبل فاران که در بقعه
 مبارکه زمان واقع شده با من نموده‌اید و ملأ اعلی
 و اصحاب مدین بقا را بر آن عهد گواه گرفتم و
 حال احدیرا بر آن عهد قائم نمی بینم البتۀ غرور و
 نافرمانی آن را از قلوب محو نموده به قسمی که
 اثری از آن باقی نمانده و من دانسته صبر نمودم و
 اظهار نداشتم *

کُدورتُ نفس و هوی پاک شود و بساحت عَزَّ قبول
 درآید * چه که عنقریب صرّافان وجود در پیشگاه
 حضور معبود جز تقوای خالص نپذیرند و غیر عمل
 پاک قبول ننمایند * اینست آفتاب حکمت و
 معانی که از افق فمِ مشیّت ربّانی اشراق فرمود
 طُوبی لِلْمُقْبِلین *

(۷۰)

﴿ای پسر عیش﴾

خوش ساحتی است ساحت هستی اگر اندر آئی و
 نیکو بساطی است بساط باقی اگر از ملک فانی
 برتر خرامی و ملیح است نشاط مستی اگر ساغر
 معانی از ید غلام الهی بیاشامی * اگر باین مراتب

بجمالَم که در الواح زیرجذی از قلم جلی جمیع
 اعمال شما ثبت گشته *

(۶۴)

﴿ای ظالمان ارض﴾

از ظلم دست خود را کوتاه نمائید که قسم یاد
 نموده‌ام از ظلم احدی نگذرم و این عهدی است
 که در لوح محفوظ محتوم داشتم و بخاتم عَزَّ
 مختوم *

(۶۵)

﴿ای عاصیان﴾

بردباری من شما را جری نمود و صبر من شما را به
 غفلت آورد که در سیبهای مهلک خطرناک بر

مراکبِ نارِ نَفْسِ بی باک میرانید گویا مرا غافل
شمرده‌اید و یا بی خبرانگاشته‌اید *

(۶۶)

﴿ای مهاجران﴾

لسانِ مخصوصِ ذکرِ منست بغیبتِ میالائید و اگر
نَفْسِ ناری غلبه نماید بذکرِ عیوبِ خود مشغول
شوید نه بغیبتِ خلقِ من * زیرا که هر کدام از شما
به نَفْسِ خود أَبْصَر و أَعْرِفید از نفوسِ عبادِ من *

(۶۷)

﴿ای پسرانِ وهم﴾

بدانید چون صبحِ نورانی از افقِ قدسِ صمدانی
بردمد البتّه اسرار و اعمالِ شیطانی که در لیل

ظلمانی معمول شده ظاهر شود و بر عالمیان هویدا
گردد *

(۶۸)

﴿ای گیاهِ خاک﴾

چگونه است که با دستِ آلوده بشکرِ مباشرتِ
جامه خود ننمائی و با دلِ آلوده به کثافتِ شهوت
و هوی معاشرتِ را جوئی و بممالکِ قدسم راه
خواهی ؟ هَیْهَاتَ هَیْهَاتَ عَمَّا أَنْتُمْ تُرِيدُونَ *

(۶۹)

﴿ای پسرانِ آدم﴾

کلمه طیبّه و اعمالِ طاهره مقدّسه بسماءِ عزّ احدیّه
صعود نماید * جهد کنید تا اعمال از غبارِ ریا و